

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzělske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a je tam sa schwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Misericordias domini.

Jan. 21, 15—19.

Nasche sczenje wuklincza do Knjesoweho napominanja „Bój sa mnu!“ Kaž je to wot Pětra šebi žadał, tak žada šebi tež wot naš.

Bój sa mnu!

1. Schto ł temu šluscha? My dyrbumy nascheho Knjesa a Šbóžnika ł wutrobu lubowacž. Šichetož šchtóž jeho njelubuje, njemóže tež sa nim łhodžicž. Móžemy pak tež temu Knjesej šwoju lubosć runje tak šwjedžeńšy sa-wěšćicž, kaž to Pětr čzinješche na jeho praschenje? To je wažna wěž šwědomja. Tež Pětr nješměđzesche to praschenje lohko wsacž. Teho dla šo Šbóžnik ł wotpohladom tróžy prascha, šo by šebi šwoje wotmolwjenje derje roš-myšlil. A Pětr móžesche se šnutškowneho pschešwědženja wotmolwicž: „Knježe, ty wěšch wschitke wěžy, ty wěšch, šo ja čže lubuju“. Mohli tež my tak prajicž? Ale w naschej wutrobje bydli hušto wschelatora druha lubosć, łotraž nasche myšle napjelnja a lubosć ł Jesušeji mori; to móže być psche wulka lubosć ł žonje a džěčom, ł powołanju, ł pjenjesam a łublam, pola druhich šašo njeczišta lubosć ł łóšchtam a žadosćam. Wjele jich šebi myšli, hdyž šo jich praschesch, hacž Jesuška lubuja, šo šo to šamo wot šebje rošymy. Ale to šo šamo wot šebje njerošymy. Šichetož tón Knjes Jesuž dyrbi nasche žyłe myšljenje napjelnicž a to je jara čžežto. Ššchi łhutnym pruhowanju najšterje namašamy, šo šebi najšterje psche mało na šwo-

jeho Šbóžnika myšlimy. Duž budž nam Pětr we šwojej horjazej lubosći žimy pschitlad lubosće, hdyž tež w bojosći psched čłowjekami juntrócž podleža jako šlabý čłowjek.

2. Schto šebi tón Knjes wot naš žada? Wot lubosće ł Jesušeji wotwišuje žohnowane wukonjenje nascheho powołanja. Pětr běšche wupadnył se šwojeho powołanja jako wuczobnik. Tón Knjes jeho pak šašo ł nowa postaji: „Paš moje jehnata. Paš moje wowžy!“ Paštyřski hamt dyrbi Pětr dale wješć, ale niz wón šam — ale wschitzy jeho wuczobnižy. Kaž běšche Pětr we šwojim powołanju šwěrný, dyrbi kóždy mjes nami Jesušowu ponižnosć po šwojich mozach dopjelnicž. Š tym móže kóždy potašacž, hacž šwojeho Šbóžnika lubuje a sa nim łhodži. A kaž wjele je kóždemu dowěrejene! Jedyn ma šwóžbu, druhi šlužomnych, tšeczi šchulerjom, šchtwórty wošadu, pjaty pscheczelow a šušodow. To je nasche pašwišćczo; pschetož wschitzy, kiž šu nam dowěrejeni, šu wowžy Jesom Šhryšta. Wuczobnik Jesušowý dyrbi, kaž dobry paštyř, wutrobu ša druhich měčž.

3. Schto nam tón Knjes do přědka praji? Niz wulku čžešć a šbože, kaž šo we šwětnym powołanju woczafuje. Pětrej to Šbóžnik do přědka praji, šcht. 18., a šchto je ł tym myšlene, wujakni 19. šchtucžka: Pětr dyrbi sa šwojeho Knjesa a we šlužbje teho Knjesa šwoje žiwjenje wostajicž. To je šo piecža w Romje štało. Ša naš w našim čžaku to reka: Hdyž wy ša Jesušom łhodžicže, šmějecže wjele wot šwěta čžerpicž. Pětr bu łschizo-wany, my dyrbumy na druge čžerpjenja pschihotowani być.

Schtóž so wottraschicž da, njeje Sbožnika hódny. Schtóž chze sa Sbožnikom khodzicž, dyrbi so prjedy khutnje pruhowacž, hacž tež w cžetpjenju pschi nim wutraje.

Jutry su nař wubudžile, sa Sbožnikom hicž, kiž je dobyčetižny s rowa wuschol. Nawuknmy wot Pětra, sa Sbožnikom khodzicž w lubosczi, w šwěrnosczi, w cžetpjenju. Hamjen.

Sbožnosć jutrowneje wěry.

Esam pastyr' Jesuř dobry je a wodži
Na pastwu sbožneho nař šwojoh' šłowa,
Šdyž pschekamať sa nař je durje rowa
A jako towaršch šwěrnny s nami khodži.

Mětk wěra jutrowna mēr do nař plodži!
Do twjerdeho so potajamy šhowa,
A nadžija je wumoženyh strowa;
Šim pokoj Knjesowy najšłódscho šłodži.

Knjes žiwny je a s nim su šjednoczeni
Mětk jeho wěrjazy, kaž stawy cžěła;
Se hłowa wón, a žyrkej cžěło jeho!

O kak šmy psches njeho džě wobšboženi! —
Nař k žiwjenju je jutrownemu šhrěła
Wšchak šwěra Knjesa njebjeskeho. —

U.

Pruhowanje, kotrež s rowa stanjeny Knjes s džěčiwučerjemi a duschowpastyrjemi wukonja.

(San. 21, 15—17.)

Šłóš (40): Na Jesuša šamoh' njech wutroba hlada! —
Knjes stanjeny šhromadžil pobjłow šej běšche;
Šlej, luboscž jich pruhowacž pschecželnje chžyšche;
Wón Šchimanej Pětrej to prašchenje štaji,
Hacž wjaz', džžli drušy, joh' s luboscžu haji? —

Haj, Knježe! ty wěšch, so cže lubuju šprawuje,
— Tam wučžobnik mišchterej wotmolwi šjawnje.
A k njemu Knjes džěšche: Pař jehnjata moje!
— Budž džěło a žadanje lube to twoje!

Pať druhi ras šako Knjes k Šchimanej rjeknje:
Mašch lubo mje, Pětrej? — A wučžobnik pěnje
Som' wobkrucža s nowa: So lubuju tebje,
Wěšch, Knježe! šam nochžu pať wukhwalecž šebje.

Knjes na to jom' porucži: Wowžy pař moje! —
Ma tšecži ras hišchče pať prašchenje šwoje,
Hacž wučžobnik wopravdže lubuje jeho.
Duž šrudny bu Pětr, a štjřl rěči s njeho:

Ty Knježe! wěšch wšchitko; wěšch, lubuju tebje!
— Tak cžěžu wšchu wučžobnik šwali se šebje
A s nowa Knjes pschikasa: Wowžy pař moje!
Njech wješele pschezo to wostanje twoje! —

Tak pobjłow Knjes šwojich šam pruhuje krucže;
Na šwoje jich docžahnyčž khutne chze pucže,
Šim wosjewja wolu s tym pschecželnje Božu.
So džěło jich šlužilo duscham by k šbožu.

Ach, lubujmy Knjesa! njech luboscž nař cžehnje
Som' šlužicž, kiž nochže nař wopuschcžicž ženje!
Haj, wutrajnu pokazmy luboscž a wěru!
Wón, mišchter a Sbožnik, wšchu křonuje šwěru! —

U.

Pschiwěra.

Psched njedolhim cžafom bu wustojny lěkar małego městacžka k šhorjenemu džěšcžu sawołany, wufasa jemu třěbne lěkarštwo a běšche pschewědcženy, jo nasajtra hižom na pucžu polěpschenja nadeńcž. Město teho namaka wón małego patientu pschi šwojim bližšchim wopchže wo wjele strašchnišcho šhorjeneho a pschi wšchěm lěkarškim próžowanju džěcžo po minjenju někotryh hodžinow wumrije. Šemu bě tale wěž žyle njewopšchijomna, a wón macžet nufowasche, jemu prajicž, šchto je so s džěšcžom štało, a hacž je wono nimo wufasanyh šrědkow něšchto druge wužilo. Duž so macž škónčnje wufna, so je wona na šušhodžineje radu šwojemu džěšcžu poliw na šopjena šwojeho wufšhjeneho njewjěstneho wěnga picž dała, dokelž je jej ta „myrtowy tej“ jako najwěšcžišchi šrědk w padach šhoroscže porucžila.

Lěkar šbytki napoja pschephtowasche, a pschi tym so wupokaja, so běšche wěnz s cžinjeny h myrtowyh šopjenow wity, kotrež běchu s jědojty mi barbijnami barbjeny. Tak běšche nješbožowna macž šama šwoje džěcžo šajědojčžila, — dokelž wona blašniwym radženjam šušhodžineje a jejnym šympatištim šrědkam wjazy dowěry špožčži, džžli wufasanyj rošomneho lěkarja.

Pschiwěra, kotraž šwjadnjenemu wěnzey abo wodže, jutrownicžku w nozy cžěraney, a teho runja špodžiwne mozy žohnowanja pschipiřuje, wozuřobnja wutrobu Božej šwjatej luboscži, dawa so dowěry na druge wězy šepjeracž, hacž na cžož dyrbjala jeničžy twaricž: na Božu miłoscžiwu pomoz we wšchey nušy a štrachoscži!

F.

Pawol Gerhardt a jeho khěrlusche.

A 300 lětnemu narodnemu dnjej šwěrneho šwědka Knjesoweho
12. měrza 1907.

(Škónčenje.)

Mětk wotpocžuje hola. Pawola Gerhardtowe khěrlusche běchu lubowane wot pobožneje macžerje w Šchwabškej. Šdyž wona tón luboyny wječžorny khěrlusch špěwasche, so jejny hólččk se štjřljentymaj rukomaj k nej kłóčesche, a to běšche wobras kaž jandželowy. Šólččk bóršy tón khěrlusch nawukny a wobkřowa jón sa šwoje žyle žiwjenje. Wón bu posdžišcho šławny pěšnjeř Bjedrich Šchiller.

Ša so cži, Božo, džakuju
Ša wšchitku dobrotu
A twoje škutki rošnješu,
Šdžež šym a hdžež ja du.

Tónle khěrlusch lubowasche šławny starožitnosčer Winkelmann Wón do katholickeje žyrkwje pschěstupi a běšche w Štalskej žiwy. W žuřnym kraju pať šebi huřto na šwoju domijnu myšlesche a šacžišchče džěcžatštwo a mlodošče wožiwichu. Wón šebi žadašche, šo šako na štarolubowanym khěrluschu natwaricž. Duž žadašche šebi ewangelšte špěwaršte, tola tón khěrlusch w nich njestejesche. To jeho šrudži, so špěwaršte na blido cžišny. Tak běšche wutroba s tym khěrluschom šroščžena.

Ach, porucž Bohu šwěru
Ššwój pucž a šrudobu!

W šchlesyňskkej wójnje 1806 šo 30 dragunarjow do šary dobu a ju wurubichu. Šaracž a šaracžka šyly šłakajšchaj, jako wojazy w domje šahadžachy. Šdyž džowka tule hruboscž a boloscž štar-

ščeju wižesche, wša harfu do rukow a s jasnym hlošom tónle khërusch hrajesche a spěwasche: „Ach, poruč Bohu šwěru šwój pucž a šrudobu!“ Prjedy hacž běšche dospěwala, šo čzišche durje wocziniču a kommandanta šastupi a mile rjekny: „Bobožne džěčo, ja šo wam džafuju ša tole natwarjenje. Budžče šmėrom, ša tši hodžiny wušwobodžu waš wot wašchich pschescžeharjow a wam šo ničžo nještanje.“ Tole šlubjenje wón tež džeržesche. Prjedy hacž šo tši hodžiny minychu, běchu wojazy wješ wopuschcžili. Pawoła Gerhardtowy khërusch běšche džimny čžinič.

Pschi woblehnenju měšta Wittenberga 1813 běšche žyke wobdlerštwo we wulfej nush. Kulki do měšta lětachu. Duž šo pschi wšchěm štrasche mlody duchowny Nicž se štarym khěbětarijom na pucž štaji, šo by štary žyrkej psched wotpalenjom šakhowal. Wonaj džěichtaj na wěžu, hdžěž kulki do murje lětachu. Šena kula do wěže nuts šlecža a šapali. Wonaj woheč podušyschtaj. Duž štary khěbětariš wulkim hlošom šaspěwa: „Ach, poruč Bohu šwěru šwój pucž a šrudobu“, a prjedy hacž běšche khërusch wuspěwany, tšelenje pschesta a žana kulka jeju trjehčila njeběšche:

Šaj, špěwajmy s Pawołom Gerhardtom w šrudobje a čžěnoschčach:

Ach, poruč Bohu šwěru
Ššwój pucž a šrudobu
A wopomú s prawej wěru:
Wóh knježi na njebju,
Wón lošt a wětry wodži,
Tež wšchitke mróczele,
Pucž, po kotrymž šo šhodži,
Tym šwojim šjewicž wě.

Stare Šserby a štari Šserbjo.

(Ššbncženje.)

Šserbjo mějachu rad měr s žushy, běchu šprawni a dobročžiwu, šchtož tež jich Boža ššlužba, jich prawa, wašchnja a domjaze žiwjenje wobšwědčža. Woha wjeršchneho čžesčachu jako štworicžela njebješ a šemje, pódla njeho paš mějachu nižschich bohow, kaž Wěloboha, Čžornoboha, Ššwjatowita, Djaša, Ššchipołdnizu, Ššmjernizu atd., kotrymž jako šřědnikam njes šobu a njes wjeršchnym Bohom homjadla, wowžy, šad a wšchelake plody woprowachu. Šo budžichu čžłowjekow woprowali, to da šo jenož pola někotrych ššłowjanskich šplahow pschi naranšchim morju dopokasacž; tam paš bě tajke wašchnje s žushy pschischlo a trajesche jenož krotki čžaf. Woni wěrjachu do žiwjenja a wotrnanja po šmjerčži. Pschi naležnoschčach žykeho kraja wobšamfny tež žyly lud; w šwojej šwójbje mějesche paš jeje štarschi njewobmjesene knjejštwo. Ša šastejenje ššawneje Božej ššlužby, krajnych naležnoschčow a šudow, ša dohladowanje pschekupštwo a ša wothladanje wójny a mēra wušwolachu šo šastojny na powšchittownych ššromadžinach. Šžžom w praštarym čžafu mějachu šwoje šafonje, kotrež šo wot nana ššneje rošpowjedowachu abo tež wot mēšchnikow s řěšami (do drjewa wurčšany) šnamjenjemi) napišowachu. Wšchitžy Šserbjo běchu šwobodni; tola šo, jako do němšeho ššubodštwo pschindžechu, někajki rošdžěl štawow pola nich šapocžinasche. Njewólništwo a wotročžštwo šu Šserbam Němžy pschinješli. Štarych ludži šwěru hladachu, a šo šu jich morili, je hola wunamašana bajka a njepšchecželška čžža.

Ša šhornych a šhudnych štarachu šo šdobnje; tehodla njeběchu njes nimi prošcherjo a krajššudžerjo. Šich wubjernu hospodliwosčž, kotraž s jich pschinarodženeje dobročžiwosčže wušhadžesche a kotruž ša šwjatu pschiššluichnosčž mějachu, njemóžachu tež jich njepšchecželjo došhwalicž. Žony, kotrychž mandželšku šwěrnosčž Bonifazij wulžy jara šhwali, šmēdžachu wšchudže po woli pschishadžowacž. Wšysche ratařštwo, pežólništwa, hoštny a šublanja štotu wobšhadžowachu

šo wošebje s wšwowanjom. Špěw, hudžba a reje běchu jim najšubsche šabawy. Woni běchu wošebni čžěšlojo, kowarjo, twaržy, jērcharjo, rjemjenjerjo, hewjerjo a řěšbarjo. Šo pošdžišcho wot 11. a 12. lētštotka šem pschekupštwo a rjemješlo kónž bjerjesche, šo jich měšta hinjechu, šo hčubosčž a lēnjosčž pola nich pschibjeraschtej, na tym njeběchu woni wina, ale jich němžy potłócžowarjo, kiž kóždeho Šserba s wšchschich štawow wušamfachu. Dokelž Šserbjo ratařštwo lubowachu, dha rad wójnu njepapocžinachu. Woni njeběchu žadny krajdobnywařški lud; hdžž paš mějachu šebje a wotčžimu psched njepšchecželom wobaracž, wojowachu s najwjetšchey wutrobotoščžu. Tuta bě wšchudžom wušwolana.

Pschi tak mnohich dobrých pocžinkach namašataj šo pola Ššłowjanow tež dwaj žaloštnaj njepocžinkaj: njejednota a žušolubštwo, kotraž štaj jim hacž do džębnišcheho dnja s najwjetšchey šchodže byloj. Dla jich njejednoty móžesche jich kóždy jenož trochu rošhladny a móžny njepšchecžel ložy pschewinyčž a to čžim šterje, dokelž šo tež čžasto Ššłowjenjo namašachu, kiž žušnikam pomhachu. Šo je bohuzel hišchče džębnišchi džęn taš, pschetož Šserbjo šu Šserbow najhóřšchi njepšchecželjo a pyšaja, kaš bychu jich šahubili. Žušolubštwo, šo bych hišchče dale na něčžišchich Šserbow ššladnostnje špomnič, kčžěje tež pola Šserbow. Pschetož hdže nadešdžesch wjetšchu pošhilnosčž: žušu řěčž, žušu wašchnje, žušu narodnosčž wšysche šwojeje wušbēhomasčž? Hdže ššyschich huščžišcho w žušej řěčži řěčžecž, hacž njes šamšny mi Šserbami? W najnowšchim čžafu drje pocžinaju šo bóle šjednocžecž a šo jako lud šacžuwacž; w našchich dnjach pocžinaja drje tež Šserbjo pschi ššawnych ššladnoschčach šerbšy řěčžecž a w towaršchnym žiwjenju šerbštu řěčž nałožecž, ale to ma šo hišchče jara wjele bóle pschisporjecž, prjedy hacž móžemy prajicž, šo šo ša šwoju šerbštu narodnosčž taš jara štaramy kaž Němžy ša němštu.

J. E. Smoleř.

Sprawneho Wóh njewopuschcži.

Šowjedanačžko se štaršcheho čžafu.

(Ššotracžowanje.)

Ššawny polnóžny wěr psches pola a kufi wujesche a we wjeršchach šchtomow šchumjesche. Wšče wožoltnjene šo po šemi walesche a wěr s nim hrajesche. Njebjo bě se šchěrymi mrócželemi pschifryte a šemja mokra wot dešchčžikow a mróšow, kiž běchu napadale. Čžmowa nóž běšche šo na šemju roššchěrika a žana hwēšdžicžka njepšwēcžesche pucžowarjej, kiž šamlutki po dróšy džěšche. Tutón pucžowar paš bě Šurij. Šaž drēmazemu bě jemu bylo, jako bě s Šibuschčž doma wušchol. Šu bě šo jemu derje šchlo. Wón, ta šhuda ššyrotu, bě tudy měšto namašal, hdžěž lubosčž jeho wošchewjesche, a čžłowjekow nadešchol, kofšiz s nim derje mēnjachu. Něščč bě wón na jene dobo do žušny wuštorčženy, ša paducha džeržany wot tych, kotrymž by rady najšwěrnšchich džafownosčž wopokasal, a njemējesche žaneho měšta, hdžěž by domach byčž, žaneho čžłowjeka wjazy, kotremuž by šo we lubosčži dowēricž mohł. Wón šo njemóžesche prawje dopomnicž, kaš rucže bě šo to wšchitko pschemēnilo, ani wuhudacž, kaš běchu te pjenješy do jeho šchiny pschischle. Šo wón jenož wjedžesche, šo běchu šo tam namašale šo bě šo Šibuschčž knješ na njeho roššnēwal a s hčubnymi ššlowami na njeho šakhadžal a šo tola ženje žadny pjenješč jemu kranyl njebě.

Pschi špocžatku čžyšche šo wón do Š. wobrocžicž a tam powjedacž, šchto bě šo jemu štało. Šarja a Šeška, jemu wutroba prajesche, budžetej jemu wēricž, hdžž jimaš praji, šo je žyly njewinowaty; tej budžetej jeho wobžarowacž a trošchtowacž, hdžž wo tej njeprawdže ššyschitej, kotraž je šo jemu štała. Šaj, tam čžyšche wón s woprēdka, hdžž s mēšchčžanskich wrotow džěšche, al

Měrczin, tak budže řo tón jemu řmjecř, tak budže tón jeho witacř!

Hdyř wón to přchi řebi pomyšli, dha řo we nim hřóř hibařche, řiř prajeřche: ně! njeř budže, řař budže, tam njemóřeřch hieř.

Hdyř dha řař řo wobrocřicř? Ğlaj! to wón njewjedžeřche. Teho dla džeřche wón po dróř dale. Móřny wichor řchumjeřche, řhny lodojty deřchcřil jeho macžeřche. Ğurij nicřo wo tym nje- cřujjeřche. We wřbach, přcheř kotreř přchińdže, přř řchcřowřachu, nóřni wajřtarjo trubjachu, ale wón ř jeneho řónza nuts, ř druheho won džeřche. Wón njemóřeřche přlacř — ale wutroba bě jemu cžeřka — ta myřl jeho hrjebařche, řo bu wot řwojeho dobrocřela řa paducha džeřřany. Hdyř dže, to řo njepřařcheřche, jenoř to jene jemu naležeřche, řo by dalořo precř přchiřchol wot měřta, ř kotrehoř bě řař poř wuhnaty.

Dróřha wjedžeřche přcheř hory a dořy, přcheř pola a lěřy, Ğurij wo to njerodžeřche. Ğařo řwitařche, řo hřóř namafa, wón řař nicřo přchi řebi njemějeřche, řadyn řuff řhlěba, řadyn řrořřit pjenjeř. Ř temu řapocřa cřucř, řo je řpřóřny. Ğawy jeho bolachu a pola wutrobny jeho řalařche. Drasta běřche přchemofana a njerřnjeřche jemu na cře. Ğhna jeho řřhařeřche a nořy pocžeřcheř jemu řřhepotacř. Do řoka wolořo njeběřche řana wjeř, řane wo- bydlenje widžečř. Ğřlabořeř dale bóle přhibjerařche, wón dale njemóřeřche — wón řo přchi dróř na hromadřu řamjenjow řhže — a tam ležo wofa.

Ğřlónceřo bě mjeř tym řeřřhadřalo a řhny njerřnjenje nařtařo. Ğurij ležeřche poř moryny přchi dróřy. Ğodřina po řodřinje řo miny — a řunje dženřa tu niřto na dróřy ani njeńdžeřche ani řo njewjeřeřche. Wokořo 9 řodřin řař přchińdže wós. W nim ředžeřche řnjeř, wonka pola pohoncřa jeho řřuřomniř. Džeřcže, řawořa řnjeř, jako běřhu řo měřtu přhibliřili, hdyř Ğurij ležeřche; džeřcže, tu jedyn cřlowjeř leři. Řohladařmy, řřto je řo jemu řtařo. Ğ tajřmi řlowami wuřřocřiřřtař řnjeř a jeho řřuřomniř ř wofa a pořběžeřřtař Ğurja, po řdacřu moryweho. Wón je hiřcheře řiwy, praji řnjeř, jako bě jeho přřepřtař, donjeřmoř jeho ř wofu. Ğa to řadřiřřtař Ğurja do wofa a řnjeř pohoncřeř přchiwořa: jědř, řřtoř móžeřch, řo dom přchińdžemy.

* * *

W Ğžeřtej, něřotre mile wot řařřich mjeřow, leři w pľóřnyh dole wjeř a přchi jeje řónzu na horje řteři řnjeři hřóř. Ğa tym hřodže w řjaneř wulkej řtwje řtejeřche řhorolořo a w nim bědžeřche řo mřodny cřlowjeř ř cžeřkej hřowjazeř řhorocřu. Ğiřom wjele njedžel bě ta řhorocř trala a leřař bě dwělowař, hacř budže ju móř řahojicř. Běřche řař jene ranje, řo tón řhory, řiř bě we řwojeř bludnořcři wřřelke dřiwe řečže wjedř, ř měrom řpařche, a po dořřim řpanju wotucřo wokořo řo pohladowařche.

„Hdyř dha řhny?“ praji wón ř řtareř řonje, řiř pola jeho řhorolořa ředžo jeho wothladowařche, „řřto je řo řo mnu řtařo?“

„Ğměruječže řo, moje džečžo“, řjekny ta řónřka; „wř řeče pola dořřch řudři a řeče dořřo řhory byli; hjeřečže řo na ředřbu, řo řebi řřřodu njeřřiničže, hdyř něř wjele řečřicže; řnjeř leřař je to twjerdže řařař.“

Ğurij, přřetoř to bě tón řhory, wocři řřerořo wocřinjeřche a njemóřeřche řo na řane wařřnje dopomničř, řař je do řařteje řtwy přchiřchol. Wřřitřo řdawe řo jemu řuře byčř a teř tu řónřřu wón njeřnajeřche. Dořeř řař přcheř měru wulku řřlabořeř w řtawach cřujjeřche, přchemoh jeho ř nowa řpanje. Teho řhorocř bě řo přche- cřiřnyřa a to řpanje přřipowjedařche dořru nadřiřu, řo budže wu- řtrowjenty. Ğařo řo ř nim džeř wote dnja dale bóle poľepřcho- wařche, řhoni wón pomařu wřřitřo, řař bě řo ř nim měřo. Ğje- nuřřy tón řnjeř, řiř běřche jeho na dróřy ležo namafa, bě jeho do

řwojeho wofa řadřil, a řiřom na pucřu řpřtař, řo by jeho ř řiwy- nju řbudřil.

W bliřřřim měřeče, do řotrehoř bě přřijěř, běřche řo jemu to teř ř leřařřtej pomozu řadřilo. Dořeř řař bě nad tym mřodnyh cřlowjeřom řpodobanje měř, bě wón jeho řobu na řwóř hřóř wřař, řo by řo dale řa njeho řtarař. Tam řař bě Ğurij do hřowjazeje řhorocře řapadnyř, řař řo wón wjele njedžel w bludže ležeřche. Tón řnjeř řař bě ř dobrocřiweř řmilnořcřu řa leřařřtu pomoz a řa wřřitře řwěrne wothřadanje řtarobřny pobř a wjeřeřeřche řo jara, řo to njebě podarmo byřo.

D řajta řiwa džeřomnořeč řo w Ğurjoweř wutrobje horjeřche, hdyř wón na to řpomińařche, řař bě w řwojeř nuřy wumozęřa a tudy w řuřřie řajřu řořpodu namařař! W něřtreř horzeř modřitwje bě wón řwojemu Ğohu tutón džeř přřinjeřř, a jako móžeřche je řwojeho řhorolořa přeni řrocč wuřřupicč, padže na řwojeř řolenje řwjeřeleny, řrořřtowaný, wofřchemjeny řřwalbu řwojemu řnjeřej w njeřjeřbach řpěwajo. Ğ wutrobnyh řlowami wupřaji wón tutón džeř teř řwojemu pomozniřej, řnjeřej ř Ğ., řiř řo huřto ř njemu řhže a nad tym řwjeřeli, řo bě tuteho mřodžeřza přcheř Ğořu pomoz wot řmjereče a hubjenřtwa mohř wumoz. Ğurij njenuřřy bě jemu je řpřawnyh dowęřjenjom wřřitřo wupowjedař, řař bě řo jemu wot řwojich mřodnyh lěř hacř do teje řodřiny řřlo, w řtrejř bě přchi dróřy poř moryny ležo wofař. Ğnjeř ř Ğ. řař, wjeřřři wřřřřři, řiř bě řtarobny dla ř wjeřřřej řřřřř řřupil a tudy na řwojim hřodže, řdalený wot řwěřneho ropota, řwoje řiwyjenje wjedžeřche, hjeřjeřche wutrobny džeř nade wřřitřim tym, řřtoř Ğurij jemu powjedařche.

Něřotru řodřinřu ředžeřřtař řtary řnjeř a mřodny pachoř hromadže a řřadowařřtař řadu, hdyř by řo Ğurij wobrocřil a řřto by řapocžečř měř. Dom hieč řo jemu njeřařche; temu řnjeřej wón teř dlěje wobčeřřny byčř njemóřeřche, hacř řunje tón jeho wot řo njepuřřečři!

Wěřř ty řřto, mřodny přřečřelřo, praji wón jedyn džeř ř Ğurjeř? Wóřna řařřřř přřečřiwu řřanzowřam we bliřřřim cřařu wudhři. Njeřařř do wofařow hieč? Móř řhny we Wini je pola huřarow řteři; na teho budu piřacč. Ty řh řřwaryny pachoř, móžeřch derje piřacč a liečicč, ty móžeřch ř tym řwoje řbože řřřiničř.

Niečžo Ğurjeř řubřche njebě dřiřli to. Ğař wón wokořo pořřni- zow pořohřnowany wot řwojeho řubeho řnjeřa ř Ğ. ř dořrej na- dřiřu do Wina pucřowařche, řo by tam ř huřaram řřol.

(Přřřřřodny dale).

Wřřelake ř bliřka a ř dalořa.

— Ğnjeř řarař Ğencřka we Wochofař je řo 1. haprje je řhorowatořeče dla na wotpocřinř podař. Ğa jeho řwěrne duřřow- pařřřřřto je jemu řral řjad cžeřwjeneho wofřořa řpocřiřil, řotřř by jemu přchi jeho wotřalenju wot řnjeřa řuperintendenty řwja- točřnje přřepodaty.

— W řřřřřej řuřřř by řo dořřody wucęęęę wot 1. hapr- leje na 1200 hřiwnow powřřřře. Ğař řu něřřo dořřody na tym řamym řřhodžeřřtu řař w řařřej.

— Ğowa řeřeřniřa ř řařeř do Wofereč řo hãře 1. juliřa 1908 wotewři, niř, řař běřche přjedy wotmyřlene, řiřom w tutym lěče.

Dořeř dyrhjeřche řobuređařřo přař řndženja dla řřowanja řwojeho bratra řiřom přřipodřuju do Drãđřan wotřečř, wofa w ařřřřř 14. cřiřřa, teřdy hiřcheře njeřřtařanyh, řiečřa cřiřcheřeřřřř řmyřřow řtejo. Tola budž dla řutowanja měřřna jeno na to řpomniřene, řo ma na řř. 55 přeni řhnečř př- njeje řřřřřř řeřačř: „Dopomň řo w opuřřřcęęęę“, a řo dyrři řo w řhnečřu přřeř pořřeđnyj řřřřřř teřřřameho ařřřřa mjeř řlowečřřy „a řwoju“ řlowečřo wón řařunbyčř.